

§ 34.

Fra Lovens Ikrafttræden ophæves:

Kgl. Resolution af 3. Februar 1804, Forordning af 2. April 1817 angaaende hvorledes der skal forholdes med forladt Arv, Forordning af 11. September 1839 angaaende Behandling af en bortebleven Persons Formue, Retsplejelovens § 456, midlertidig Lov Nr. 264 af 21. Maj 1940 om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe og § 2 i Lov Nr. 424 af 14. September 1945 angaaende Forlængelse af visse Forældelsesfrister.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved kgl. Resolution af 13. Maj 1936 blev der nedsat en Kommission til at overveje Spørgsmaalene om Revision af de gældende Regler om Arv og uskiftet Bo, herunder Spørgsmaalet om særlige Arveregler for faste Ejendomme, samt de særlige Retsregler vedr. borteblevne Personer og til evt. at udarbejde Forslag til Forandring i Lovgivningen paa de anførte Omraader. Paa Grundlag af denne Kommissions i Oktober 1945 afgivne Betænkning vedrørende det sidstnævnte Spørgsmaal er nærværende Lovforslag udarbejdet.

Kommissionens Udkast med tilhørende Bemærkninger vil ledsage Forslaget.

Forslaget er i alt væsentligt overensstemmende med Kommissionsudkastet, til hvis Bemærkninger der derfor kan henvises. Nedenfor fremhæves de Punkter, paa hvilke Forslaget afviger fra Udkastet, idet rent sproglige Afvigelser dog forbigaas.

Til § 3.

Bestemmelsen gælder kun Midler tilhørende Fællesboet, men der er intet til Hinder for, at den borteblevnes Ægtefælle beskikkes til Værge m. H. t. den borteblevnes Særeje.

Til § 8.

Ordene »i Mangel heraf sidst bekendte« er indføjet foran Ordet »Opholdssted« i Stk. 1 og Stk. 2 for at tydeliggøre, at Opholdsstedet kun subsidiært kommer i Betragtning.

Til § 11.

De i Stk. 1 omhandlede Personer har ikke Pligt til at møde og afgive Forklaring, medmindre de er indstævnet som Vidner.

Til § 12.

For Tydeliggørelsens Skyld er det udtrykkelig udtalt, at Indkaldelsen sker med et af Retten fastsat Varsel.

Til § 13.

Justitsministeriet har fundet det rettest, at der træffes udtrykkelig Bestemmelse ikke blot om, fra hvilken Dag, men ogsaa om fra hvilket Tidspunkt paa Dagen Dødsformodningen skal regnes. Det foreslaas, at Dødsformodningen regnes fra den paagældende Dags Udløb.

Med Hensyn til Dagens Fastsættelse har Kommissionen fælles for de i § 6 Stk. 1 og de i § 6 Stk. 2 nævnte Tilfælde foreslaaet, at den sandsynligste Dag lægges til Grund, og hvis en saadan ikke kan fastslaas, den sidste Dag i den Maaned, hvori Fristen efter § 6 udløb. I de i § 6 Stk. 1 omhandlede Tilfælde vil det imidlertid sjældent være muligt at fastsætte den sandsynligste Dødsdag, medens en saadan Dag som oftest vil kunne fastsættes i de i § 6 Stk. 2 omhandlede Tilfælde. Justitsministeriet har derfor ment, at der burde foretages en Sondring i Overensstemmelse hermed.

Til § 14.

Justitsministeriet har fundet det rettest at fastsætte Ankefristen til 8 Uger ligesom i Ægteskabssager, jfr. Rpl. § 455 a.

Til § 16.

Som nævnt i Bemærkningerne til Udkastet kan efter gældende Praksis Formuer paa under 400 Kr. udbetales til Arvingerne uden lagttagelse af Reglerne i Forordningen af 11. September 1839. Det er dog Praksis at kræve de sædvanlige Frister overholdt. Justitsministeriet er enig med Kommissionen i, at dette